

Agurka naukazu gaur, ene baso kirmen;
itzala, zura, poza didazu ematen...
Euria ari denean adarrak dizditzen,
beroak kiskaltzean ezkoa gordetzen.

Mendi soil-gorrikoa latz idor izanik,
lur ori goxoago dala uste duta nik.
Leona uxarazteko ez dugu zu lakorik,
nik maite zaitut maite, biotz biotzetik.

Barrenean lci dala zugar ezta izotzik,
negua izanda ere, ez dut emen otzik;
uda dala, ordea, aizea goxorik,
ene lan-izerdiari atsedan emanik.

Ondo dasa esakunak: «Baso ta ibaia, auzo;
au ez duen etxea egiz lander (6), gaizto».
Bego, beraz, betikoz jori ene baso,
uda-miñeko sasoiz denontzat abaro.

GARI-ILLA

Lenago gertatua pozgarri izan oi zaigu. Ogei bat urte aurretik gana erein oi genuen Gipuzkoa-n eta Bizkaia-n ere; gaur ez dugu ereiten. Baiña euskaldun baserritarrak gariari buruz izan zituen arazoak, bai erein eta ebakitzean, bai eta jota garbitzean, ez ditugu aiztutzekoak. Lan neketsua, baiña atsegiña noski,

Doiñu: «Argizagi ederra,..».

---

(6) Beartsu.

Bijoa zarra igeska
eta betor berri,
auxe duzu munduan
biziaren zori.

Lenago garia guk
ereiten soroan,
arez lurra ederki
gertatu ondoan.

Maitagarri nuen nik
soroan garia,
gaiñ-gaiñez zuelarik
bero eguzkia.

Dizdiza zuen eder
ertzaren ertzean,
txindiaren goxoa
emanik barnean.

Egoaren indarrak
zerabilzkin urdin,
sorgiñaren gorputza
bezelatsu arin.

Iparrak zun iku leun
oro kulunkatzen,
arnasa maitagarriz
dena bizi-azten.

Eztugu gaur garirik
kulunkaz soroan,
ezta ere txindirik
imurtziz golkoan.

Gaur lenaren zimikoz
sari nabilkizu,
gariaren oroiak
udan nau zauritu.